

Bernal, 4 de desembre de 1973

Sr. Joan Triadú
Barcelona

Estimat amic:

Malgrat que fa tant de temps que no escrivim, podríem dir que, en certa manera, hem mantingut una comunicació diguem-ne literaria: vós heu llegit les meves traduccions, i jo he llegit les vostres crítiques d'aquestes traduccions. Ara, acabo de rebre el "Serra d'Or" de setembre, en el qual hi figura la del El delator i, després de llegir-la, no he pogut estar-me de fer-vos quatre ratlles per tal d'expressar-vos l'emoció que m'han causat. És clar que les lloances sempre plauen a qui les rep, però en aquest cas, els vostres mots, per a mi, assoleixen una altra dimensió, m'arriben a unes fibres molt més pregones, desvetllen tot un reguitzell de reminiscències, em retornen, en un mot, en aquella època (que ara em sembla tan remota) en la qual el vostre mestratge (permeteu-me que ho digui així) marca per sempre no solament allò que era només una vaga vocació per les lletres, sinó, el que és més important encara, la més ferma vocació de servir la Patria malgrat haver-me allunyat físicament d'ella. Cap premi, doncs, no hauria pogut causar-me més alegria ni hauria pogut tenir un efecte més esperonador que aquestes paraules vostres. Gràcies!

Després d'haver estat rebutjat dos cops per censura, finalment aconsellaren de fer-hi uns talls i, així, ha pogut apareixer en lletres de motlle el meu llibre sobre el teatre català de postguerra. Jo esperava rebre els exemplars que em corresponen per tal d'enviar-vos-en un, però el senyor Fornas, de "Portic", es veu que és una persona força despistada, o desconsiderada, i és el cas que, fins ara, encara no els he rebuts. Si no fos que en Manent me n'envia un per via aèria, a hores d'ara encara no el coneixeria, aquest fill meu fet llibre. Sóc conscient de les limitacions i mancances d'aquest treball, però a tanta distància és molt difícil realitzar un estudi d'aquesta mena per la impossibilitat de ~~far~~ verificar dades o tenir accés a certes obres, etc.

D'ací estant presenciem amb dolor les estomacades que hom continua infligint als nostres homes i a la nostra cultura. Però també veiem com resistiu fermament tots els embats de la tamborinada. Fins quan caldrà resistir? Fins quan podreu resistir?

Sé que esteu molt enfeinat, però quatre lletres vostres seran rebudes com un glop d'aigua fresca per aquest exiliat agostat per l'enyor. Desitjo que la vostra muller i fills (quants?) estiguin bé i vós rebeu, estimat amic, una abraçada del vostre

Jordi Arbones